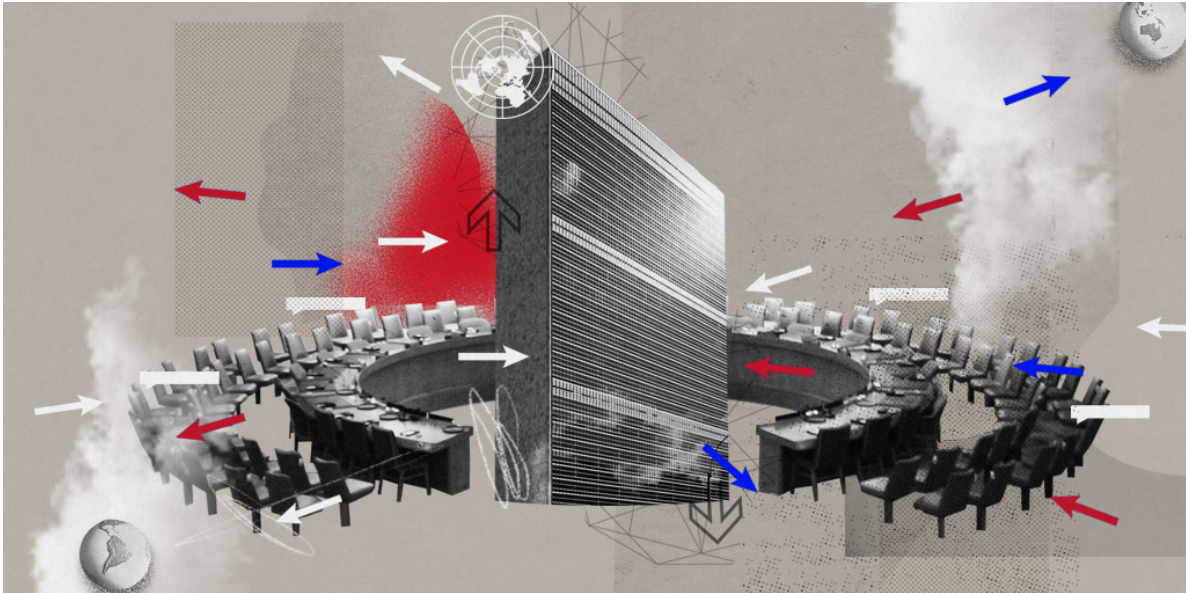

La diplomàcia multilateral de la Xina

Zhang Qingmin

Il·lustració: [Sr. García](#)

Segons una de les definicions citades més sovint, el multilateralisme és “una forma institucional que coordina les relacions entre tres o més estats d’acord amb principis de conducta ‘generalitzats” [1]. Les organitzacions internacionals (OI), la principal forma institucional de multilateralisme, són un instrument per afrontar els reptes que transcendeixen les fronteres nacionals. La manera com la Xina utilitza aquests instruments és una part intrínseca del conjunt de la seva política exterior i una característica de la diplomàcia multilateral d’aquest país. Aquest article perfila la diplomàcia multilateral de la Xina, que ha estat influenciada per les seves relacions amb Occident i que ha evolucionat amb les ajustaments en la política d’aquest país.

Un camí accidentat cap a les organitzacions internacionals

Com una de les grans civilitzacions antigues, al llarg de la seva llarga història la Xina ha elaborat un sistema centrat en la seva nació, conegut com a “ordre sino-bàrbar” o “sistema de tributs”, en les seves relacions amb els països perifèrics. A diferència de l’ordre de Westfàlia, anàrquic i basat en el principi d’igualtat sobirana, el “sistema de tributs” era jerarquitzat i tenia la Xina a la cúspide. Tanmateix, des que els vaixells de guerra i els canons occidentals hi van entrar per força al segle XIX, la Xina va patir una invasió rere l’altra. Com

a conseqüència de les derrotes que va patir, es va arrossegar aquest país a seguir el sistema de Westfàlia, de manera que la Xina es va trobar en una posició de subordinació. En la història xinesa, aquest procés es va recordar com el segle d'humiliació.

La República Popular de la Xina (RPX) es va fundar el 1949, després que el Partit Comunista Xinès (PCX) derrotés el Partit Nacionalista, el govern de la República de la Xina del qual va fugir a Taiwan. El nou Govern va exigir a les Nacions Unides (ONU) que expulsés els representants de les autoritats taiwaneses i els substituís pels seus nous representants permanents a les Nacions Unides. A causa del suport dels EUA a la República de la Xina, la demanda de la RPX no es va acceptar. Limitada per l'enfrontament de la guerra freda, al principi els contactes de la Xina amb la comunitat internacional es limitaven a tenir relació amb les nacions socialistes liderades per la Unió Soviètica i alguns països veïns. A més, la ruptura sino-soviètica dels anys seixanta va deixar la Xina encara més aïllada de la comunitat internacional.

Exclosa de la majoria d'OI, la postura de la Xina envers el sistema internacional del 1949 al 1971 va ser definida per Kim com a “transformadora del sistema”, i va passar per “les fases d'optimisme, frustració, desencant, rebel·lió i desinterès, fins a una esperança revifada i una campanya diplomàtica sofisticada per obtenir el seu seient a l'ONU” [2]. Després que el 26 d'octubre del 1971 la RPX obtingués el seu seient a les Nacions Unides, la seva postura es va convertir en “reformadora del sistema”, ja que la RPX considerava que el sistema de l'ONU era injust i necessitava reformes.

Entre 1949-1971, la postura de la Xina envers el sistema internacional va ser definida com a “transformadora del sistema”. Després que obtingués el seu seient a les Nacions Unides, la seva postura es va convertir en “reformadora del sistema”

L'*obertura* de la Xina, el 1978, va impulsar aquest país a iniciar el procés d'integració al sistema internacional formant una extensa xarxa de connexions entre la Xina i la resta del món als anys vuitanta. El 1979, la Xina va començar a participar en la conferència de drets humans de les Nacions Unides com a observador, i des del 1982 ha estat membre de la Comissió de Drets Humans. El 1980, la Xina es va unir al Banc Mundial i al Fons Monetari Internacional (FMI) i va reprendre el seu estatus d'observador a l'Acord General sobre Aranzels i Comerç (GATT, segons la sigla en anglès) del 1982. Integrada al sistema internacional, centrat en l'ONU, la Xina va començar a aprofitar aquesta institució per millorar el seu desenvolupament econòmic. Aquest comportament característic envers les Nacions Unides va provocar que la postura de la Xina es considerés “defensora del sistema i explotadora del sistema” [3].

Compromís ampli i actiu

El final de la guerra freda va eliminar els obstacles polítics dels intercanvis entre Orient i Occident, cosa que va accelerar a noves fites la velocitat de la globalització. Les qüestions globals, que requereixen cooperació multilateral, han crescut exponencialment en nombre i en complexitat, de manera que han creat la necessitat de solucions globals. Les OI han adquirit més importància i la diplomàcia multilateral s'ha tornat més activa que mai.

La Xina considerava la globalització una arma de doble tall, de la qual es podia valer amb cura, de manera que va engrandir enèrgicament la seva diplomàcia multilateral i va aconseguir èxits notables. Per exemple, el 1977, l'any abans d'obrir-se a l'exterior, la Xina només era membre de 21 organitzacions governamentals internacionals (OGI) i només s'havia incorporat a 45 tractats internacionals. El 2015, la Xina s'havia adherit a més de 130 OGI, incloses l'ONU i les seves organitzacions especials i gairebé totes les organitzacions intergovernamentals mundials, i havia signat o s'havia adherit a 400 tractats internacionals multilaterals [4]. El mecanisme multilateral al qual ha accedit la Xina comprèn organitzacions globals com l'ONU, l'OMC i l'OMS, regionals com l'Organització de Cooperació de Xangai (OCX) i el mecanisme de diàleg ASEAN+3, i transregionals com la Cimera Àsia-Europa, la Cooperació Econòmica de l'Àsia-Pacífic (APEC, segons la sigla en anglès) i els països BRICS.

La diplomàcia multilateral de la Xina no només va ser exhaustiva. Aquest país ha passat de ser un participant passiu a un d'actiu, i fins i tot a exercir de defensor i líder en la diplomàcia multilateral. La Xina va proposar la creació del Fòrum de Cooperació Xina-Àfrica (FOCAC, segons la sigla en anglès) l'any 2000. Al FOCAC el va seguir el Fòrum de Cooperació Sino-Àrab engegat el 2004, i el 2011 es va posar en marxa el fòrum entre la Xina i la Comunitat d'Estats Llatinoamericans i Caribenys (CELAC). El 2001, la Xina va fomentar la creació de l'OCX, va acollir les converses de sis països (la Xina, els Estats Units, Rússia, el Japó, la República Democràtica de Corea i la República de Corea) sobre la qüestió nuclear de Corea durant el 2003-2009, i va proposar la iniciativa del Cinturó i Ruta de la Seda (BRI, segons la sigla en anglès) el 2013. Per facilitar la implementació de la BRI, el 2016 la Xina va fundar el Banc Asiàtic d'Inversió en Infraestructures (AIIB, segons la sigla en anglès).

L'any abans d'obrir-se a l'exterior, la Xina només era membre de 21 organitzacions governamentals internacionals i s'havia incorporat a 45 tractats internacionals. El 2015, la Xina s'havia adherit a més de 130 organitzacions, incloses l'ONU i les seves organitzacions especials i gairebé totes les organitzacions intergovernamentals mundials, i s'havia adherit a 400 tractats internacionals multilaterals

La diplomàcia multilateral ha estat un gran camp de proves de la diplomàcia proactiva de la Xina després que el 2012 Xi Jinping es convertís en secretari general del Comitè Central del

Partit Comunista Xinès. Un dels aspectes més destacats ha estat la consistència de la Xina a l'hora d'exercir diplomàcia multilateral, especialment pel que fa a acollir cimeres multilaterals. Entre els esdeveniments principals s'inclouen la 4a cimera de la Conferència sobre Interacció i Mesures de Construcció de Confiança a l'Àsia (CICA, segons la sigla en anglès) el maig del 2014; la 22a cimera informal dels líders de l'APEC el novembre del 2014; la conferència que commemorava el 70è aniversari del Dia de la Victòria de la Guerra de Resistència del Poble Xinès contra l'Agressió Japonesa i la Guerra Antifeixista Mundial el 2015; l'onzena cimera del G20 a Hangzhou el setembre del 2016; el primer i el segon Fòrum del Cinturó i la Ruta per a la Cooperació Internacional el maig del 2017 i el maig del 2019; la cimera de la FOCAC, a Beijing, el 2018; la novena cimera dels països BRICS del 2017, i la 18a reunió del Consell de Caps d'Estat de l'OCX el juny del 2018. Els líders que participen en aquestes cimeres multilaterals han anat augmentant any rere any, una tendència que només va interrompre la pandèmia de Covid-19 el 2020. La Xina va aprofitar l'avantatge d'acollir aquestes cimeres per influir en les noves qüestions globals i regionals establint la programació de les conferències i el to dels discursos principals.

L'ONU com a exemple

L'ONU és l'estendard i el referent del multilateralisme. Les activitats de la Xina dins de les Nacions Unides i les seves polítiques envers aquesta organització reflecteixen la seva política envers les OI i la diplomàcia multilateral. A mesura que la Xina ascendia econòmicament, ja no criticava els Estats Units, sinó que els donava suport complint les seves obligacions. La contribució financera de la Xina al pressupost ordinari de l'ONU n'és un exemple. El 1995, la participació de la Xina en el pressupost anual total de l'ONU era inferior a l'1%, però el 2012 ja havia augmentat fins al 5,15%; el 2016, al 7,9%, i el 2019, al 12,01%, unes xifres només comparables a les dels EUA [5].

L'actitud de la Xina envers les operacions de les Forces de Pau de les Nacions Unides (UNPK, segons la sigla en anglès) n'és un altre bon exemple. Després de recuperar el seu seient, i a causa de la seva implicació militar directa amb les forces de l'UNPK durant la guerra de Corea (1950-1953), la Xina es va trobar en una posició molt incòmoda respecte a les missions de les Forces de Pau de les Nacions Unides. Com a membre permanent del Consell de Seguretat de l'ONU, la Xina va intentar distanciar-se tot el possible les operacions de l'UNPK fins a la 36a assemblea general de les Nacions Unides, el 1981, quan va començar a donar suport a les operacions per mantenir la pau. El 1982, la Xina va començar a pagar la seva quota per les operacions de l'UNPK, la proporció de la qual ha anat augmentant, especialment durant el nou segle. El 2010, la participació de la Xina en el pressupost de l'UNPK només es va situar en el 3,95%, però el 2016 va augmentar fins al 10,2% i va arribar al 15,22% el 2019 [6], de manera que aquest país es va convertir en el segon contribuent financer més important de les operacions de l'UNPK.

El 1988, la Xina es va convertir en membre del Comitè Especial de les Nacions Unides d'Operacions de Manteniment de la Pau. El 2001, la Xina va establir la seva oficina de manteniment de la pau amb el seu Ministeri de Defensa i el 2002 va participar en el mecanisme d'acord de drets de gir de classe A per a les operacions de l'UNPK. El desembre

del 2013, la Xina va començar a enviar 395 tropes orgàniques de seguretat i de manteniment de la pau a Mali. L'agost del 2020, la Xina havia enviat 40.000 militars a 25 missions de manteniment de la pau de les Nacions Unides [7], de manera que es va convertir en el contribuent, dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU, que va proporcionar més tropes i policies.

A mesura que la Xina ascendia econòmicament, ja no criticava els Estats Units, sinó que els donava suport complint les seves obligacions. La contribució financera de la Xina al pressupost ordinari de l'ONU n'és un exemple

Un altre exemple de la diplomàcia multilateral proactiva de la Xina és el Consell de Seguretat de l'ONU. Entre els seus cinc membres permanents, l'exercici de veto de la Xina és el més baix, però sembla que això està canviant. El primer veto de la Xina va ser exercit el 1965 pel govern de la República de la Xina, mentre que la República Popular de la Xina ha exercit aquest poder dues vegades el 1972, dues vegades als anys noranta (1997 i 1999), i dues vegades en la primera dècada del segle XXI (2007 i 2008). No obstant, en l'última dècada la Xina ha exercit el seu poder de veto 6 vegades (2011, 2012, 2012, 2014, 2016 i 2017), tots sobre la qüestió siriana. Això demostra que la Xina ja no dubta a exercir el seu poder de veto, cosa que indica que una Xina més segura en si mateixa està més disposada a exercir la seva influència dins del sistema de les Nacions Unides.

Diplomàcia multilateral amb múltiples facetes

La diplomàcia multilateral proactiva de la Xina no es limita a l'ONU. També és present a l'OMC, l'OMS i altres àrees. La Xina va presentar una sol·licitud formal per recuperar la seva pertinença al GATT el 1986. El procés de revisió va trigar 15 anys, fins que la Xina es va convertir en el 143è membre de l'OMC el 2001. Un cop va accedir a l'OMC, la Xina s'ha adherit al procediment de mantenir un equilibri entre drets i deures mentre segueix les normes de l'OMC per complir les seves obligacions. L'adhesió a l'OMC va accelerar molt el desenvolupament econòmic de la Xina.

No obstant, el creixement econòmic que ha portat l'OMC a la Xina i altres països en vies de desenvolupament ha provocat crítiques d'alguns països, especialment dels EUA. El règim de resolució de conflictes de l'OMC corre el risc de paraitzar-se, ja que no es poden cobrir les vacants dels membres del seu òrgan d'apel·lació, alguns membres han augmentat els aranzels abusant de la clàusula d'excepció relativa a la seguretat i alguns membres han adoptat estratègies unilaterals sense tenir en compte el reglament multilateral de l'OMC. La Xina va donar suport a la reforma necessària de l'OMC per augmentar-ne l'autoritat i l'eficàcia, i va proposar tres principis bàsics sobre la reforma de l'organització. En primer lloc, la reforma de l'OMC hauria de preservar els valors bàsics de la no-discriminació i la llibertat. En segon lloc, hauria de protegir els interessos de desenvolupament dels membres en vies de desenvolupament, que tenen dret a un tracte especial i diferencial en comparació

amb els membres desenvolupats. En tercer lloc, hauria de seguir la pràctica de prendre decisions per consens, i les normes haurien de ser adoptades conjuntament per la comunitat internacional [8].

La incapacitat de l'OMS per coordinar les accions dels seus estats membres per minvar la devastadora pandèmia de Covid-19 ha fet visible la crisi a què s'enfronta. La unilateralitat dels EUA de Trump va agreujar considerablement aquesta crisi, mentre que la Xina va augmentar el seu suport a l'OMS amb contribucions pressupostàries més elevades

La incapacitat de l'OMS per coordinar les accions dels seus estats membres per minvar la devastadora pandèmia de Covid-19 ha fet visible la crisi a què s'enfronta. La unilateralitat dels Estats Units sota el mandat del president Trump va agreujar considerablement aquesta crisi, mentre que la Xina va augmentar el seu suport a l'OMS amb contribucions pressupostàries més elevades. És a dir, la participació de la Xina en el pressupost anual de l'organització ha augmentat fins al 12,0058% del 2020 des del 3,1892% del 2012. Quan el 2020 els EUA van suspendre la seva deguda contribució a l'OMS, la Xina va decidir aportar 50 milions de dòlars en efectiu per donar suport a l'OMC.

Pel que fa a les qüestions relacionades amb el canvi climàtic, la Xina ha participat activament en les negociacions de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (CMNUCC), com la 3a Reunió de la 13a Conferència de les Parts de la CMNUCC a Bali el 2007, la Conferència sobre el Canvi Climàtic del 2009 a Copenhaguen, la Conferència de Cancún el 2010, la Conferència de Durban el 2011, la Conferència de Doha el 2012, la Conferència de Varsòvia el 2013 i la Conferència sobre el Canvi Climàtic del 2015 a París. A més, s'ha adherit a més de 50 tractats internacionals o convencions sobre protecció del medi ambient.

Multilateralisme divergent

Els reptes als quals s'enfronten l'OMC i l'OMS mostren que el sistema multilateral sorgit de les cendres de les dues guerres mundials necessita una reforma urgentment, atès el delicat *statu quo* al voltant de les OI més importants. Tot i que els països generalment coincideixen en la importància del multilateralisme, aquestes OI s'han sumat a la divisió i la confrontació. Els països s'acusen mútuament de no seguir la normativa existent, difereixen sobre si i com s'haurien de reformar les OI existents, sobre com s'hauria d'implementar el multilateralisme i sobre en quines normes s'hauria de basar.

Considerant que el multilateralisme forma part “del seu ADN”, la UE ha defensat enèrgicament una organització internacional multilateral basada en la normativa. La UE i la Xina han reafirmat “el seu compromís amb el multilateralisme [...] amb les Nacions Unides (ONU) al centre” i el “sistema comercial multilateral basat en la normativa amb l'OMC al

centre” i han acordat “fer més aportacions per mantenir el multilateralisme” [9].

El govern dels Estats Units va revertir el rumb de la política exterior nord-americana de la unilateralitat al multilateralisme després que Joe Biden substituís Donald Trump com a president. A la zona d'Àsia-Pacífic, els Estats Units van liderar l'aliança Quad (els Estats Units, el Japó, Austràlia i l'Índia) per “un ordre lliure i obert basat en regles, arrelat en el dret internacional per incrementar la seguretat i la prosperitat, i per combatre les amenaces tant a la conca Indo-Pacífica com més enllà” [10]. A l'altre costat de l'Atlàntic, els Estats Units intenten no només enfortir el G7 i l'OTAN, sinó formar un nou Deu Democràcies (D10) convidant els líders d'Austràlia, l'Índia, Sud-àfrica i Corea del Sud a participar en la cimera del G7 del 2021 a la badia de Carbis, a la Gran Bretanya. El comunicat de la cimera del G7 també va ratificar el seu objectiu de fomentar “el posicionament estratègic i l'acció coordinada entre un grup de democràcies influents i afins per avançar en un ordre democràtic basat en normes” [11].

Durant una conversa telefònica amb el secretari d'estat nord-americà Blinken abans de la cimera del D10, el diplomàtic més important de la Xina, Yang Jiechi, va expressar el desacord del seu país amb els Estats Units sobre l'ordre internacional. Yang va dir:

“Només existeixen un sistema i un ordre al món: el sistema internacional amb l'ONU al centre i l'ordre internacional fonamentat en el dret internacional, en lloc dels suposats sistema i ordre pels quals advoquen una petita minoria de països.”

“Només existeix un conjunt de regulacions, que són les regulacions bàsiques de les relacions internacionals que es regeixen pel propòsit i els principis de la Carta de les Nacions Unides, en lloc de les suposades regulacions formulades per una petita minoria de països.”

“Només existeix un tipus de multilateralisme, aquell que es basa en els objectius i els principis de la Carta de les Nacions Unides, així com en el dret internacional, i, d'acord amb això, els països es tracten mútuament com a iguals per aconseguir una cooperació de guanyar-guanyar.”

Cao Desheng, “Chinese diplomat urges US to get ties back on right track”, China Daily, 12 de juny del 2021.

La conversa va demostrar clarament la discrepància entre la Xina i els Estats Units sobre el multilateralisme. En primer lloc, difereixen en els valors en els quals s'hauria de basar. Hi ha consens general en el fet que el multilateralisme es construeix al voltant d'un conjunt concret de valors i aspiracions. Els Estats Units remarquen que els valors comuns es basen en els drets humans, la democràcia, el lliure mercat, les societats obertes i la igualtat de gènere a nivell individual, i la igualtat sobirana dels estats i la no-agressió entre estats a nivell del sistema.

La Xina, en canvi, remarca els principis d'igualtat de totes les nacions, la no agressió i la no interferència en els assumptes interns dels altres països, tal com està recollit a la Carta de les Nacions Unides, tot i que no descarta els valors basats en els drets individuals. La Xina lloa molt la democràcia, però centrant-se en la democratització de les relacions

internacionals, la qual cosa significa que les qüestions internacionals s'haurien d'abordar mitjançant una consulta exhaustiva en lloc que només siguin un país o uns pocs els que prenguin decisions, i cada país, independentment de la seva mida, poder o riquesa, hauria de poder expressar la seva opinió sobre les qüestions internacionals.

En segon lloc, divergeixen en el tipus d'OI que fonamenta el multilateralisme. Els Estats Units critiquen la Xina per ser un país revisionista que qüestiona les regles i normes del sistema internacional, i considera que les OI existents, com l'OMC, han estat injustes, ja que han discriminat positivament la Xina. Té la intenció de reforçar i construir aliances multilaterals amb països afins o practicar el multilateralisme amb grups reduïts, tal com queda palès amb l'acord Quad i el D10.

Alhora, la Xina considera que els EUA són un país revisionista, que desafia el sistema internacional existent amb l'ONU al centre i la Carta de l'ONU com a normativa bàsica. Des del seu punt de vista, la Xina està defensant l'ordre mundial existent amb un principi coherent: mantenir l'autoritat i l'estatus de l'ONU, oposar-se al multilateralisme selectiu compromentent-se amb l'obertura i la inclusió en lloc de l'aïllament i l'exclusió [12]. La Xina considera que el suposat "multilateralisme de grups reduïts" "basat en el valor" és "perillós i destructiu", tal com demostrava l'antiga lògica d'aliança i contenció, i que només incitaria a la confrontació entre els grups [13].

En tercer lloc, també divergeixen sobre quins haurien de ser els actors del multilateralisme. Encara que no és un punt tan destacat com els dos primers, sí que mostra els diferents valors als quals donen suport els Estats Units i la Xina. En preferir el "multilateralisme de grups reduïts", els Estats Units s'estimen més una organització multiparticipant, o una xarxa d'actors privats, en què els governs continuïn sent els actors principals. La Xina, tot i defensar el multilateralisme inclusiu, prefereix un enfocament centrat en l'Estat, en què el govern central jugui un paper predominant. Les diferències de l'un i de l'altre no són totalment excloents ni contradictòries, però sí que mostren discrepàncies en quines són les prioritats dels EUA i la Xina.

La Xina considera que els EUA són un país revisionista, que desafia el sistema internacional i la Carta de l'ONU com a normativa bàsica. Des del seu punt de vista, la Xina està defensant l'ordre mundial existent amb un principi coherent: mantenir l'autoritat i l'estatus de l'ONU, oposar-se al multilateralisme selectiu compromentent-se amb l'obertura i la inclusió en lloc de l'aïllament i l'exclusió

Si el multilateralisme de grups reduïts té èxit, la Xina quedaria exclosa d'aquestes OI "basades en el valor". Això provocaria que aquest país tornés a una posició similar a la de l'aïllacionisme del 1949-1971. En aquells temps, la Xina depenia d'altres països en vies de desenvolupament i els recompensava, a canvi d'un ferm suport, parlant en nom seu. Des del final de la guerra freda, en l'àmbit internacional la Xina ha rebut contínuament el suport

d'altres països en vies de desenvolupament, fins i tot en qüestions sobre drets humans. La Xina els ha correspost donant-los suport i parlant en nom d'altres països en vies de desenvolupament. La política de les Nacions Unides insisteix que les reformes han de donar cabuda a les proposicions i preocupacions de tots els membres de l'ONU, "especialment les dels països en vies de desenvolupament", de manera que la reforma del CSNU "hauria de prioritzar incrementar la representació dels països en vies de desenvolupament" [14]. En l'àmbit econòmic, la Xina va reforçar l'ajuda a altres membres en vies de desenvolupament a través d'organitzacions multilaterals, i va insistir que la reforma de l'OMC hauria de preservar el tracte especial i diferencial per als membres en vies de desenvolupament. La pressió occidental només farà que la Xina sigui més bel·licosa, cosa que provocarà que doni encara més suport als països en vies de desenvolupament.

Conclusió

Què va impulsar la política de la Xina envers el sistema internacional i va modelar la diplomàcia multilateral d'aquest país? Alguns afirmen que ha estat el resultat d'una elecció racional i calculada, altres consideren que és un procés tàctic d'adaptació, i altres consideren que es tracta d'un procés d'aprenentatge (és a dir, que realment interioritza el multilateralisme). La conclusió de Lampton després d'analitzar aquests punts de vista capta aquest procés amb encert: "Potser inicialment Pequín es va incorporar a les relacions internacionals basant-se en consideracions tàctiques, però aquesta implicació internacional és un tema difícil... El que comença com una adaptació tàctica pot canviar lentament a un 'aprenentatge' (canvi permanent). Potser la conceptualització més adequada és l'aprenentatge adaptatiu" [15].

No obstant, la política de la Xina envers el multilateralisme mai ha estat el resultat d'esforços unilaterals de la part xinesa. Ha estat un procés bilateral i interactiu. Quan la Xina va intentar canviar l'ordre mundial a través de la revolució, no només va fracassar a l'hora d'assolir aquest objectiu, sinó que també es va tancar en una posició endarrerida econòmicament i políticament aïllada. Quan el món va aïllar la Xina, no només va privar la Xina de l'oportunitat de canviar, sinó que també va ajudar a crear un enemic revolucionari. Quan la Xina va canviar la seva política i el seu comportament extern, no només va canviar les seves relacions amb el món exterior, sinó que també va crear un entorn favorable per a un creixement econòmic elevat i sostingut. Quan el món va començar a acceptar la Xina, aquesta acceptació no només la va convertir en una potència forta, sinó també en una potència responsable i constructiva.

La veritat és que el futur de la Xina ha estat tan lligat al de la resta del món que avui la influència de la Xina sobre el món i la influència del món sobre la Xina no té precedents. Aquest país ha estat un component vital del món i s'ha convertit en un membre important del sistema internacional. La Xina no pot desenvolupar-se mentre està aïllada del món i, per tant, es compromet a obrir-se encara més. Millorar les relacions positives de la Xina amb el sistema internacional no només és una tasca urgent per a la política exterior xinesa, sinó també per al món, especialment Occident, que des de fa molt temps desitja determinar els comportaments de la Xina.

REFERÈNCIES

- 1 — John Gerard Ruggie (1992): “Multilateralism: The Anatomy of an Institution”, *International Organization*, 46 (3), p. 571.
- 2 — Kim, Samuel (1994): “China’s International Organizational Behaviour”. A: Thomas W. Robinson, David Shambaugh (eds.), *Chinese Foreign Policy: Theory and Practice*, Nova York: Oxford University Press, p. 431.
- 3 — *Ibíd.*
- 4 — “Gongtong haiwei zhanhou guoji zhixu [Defensem junts l’ordre posterior a la Segona Guerra Mundial]”, *People’s Daily*, 15 abril 2015.
- 5 — Document de l’Assamblea General de l’ONU A/73/350/Add.1, 24 desembre 2018. [Disponible en línia.](#)
- 6 — Zhang Qingmin (2019): *Contemporary China’s Diplomacy*, Pequín: China International Press, p.143.
- 7 — Oficina d’Informació del Consell d’Estat de la República Popular de la Xina (setembre 2020): *China’s Armed Forces: 30 Years of UN Peacekeeping Operations*.
- 8 — “Zhongguo tichu shimao zuzhi gaige de lichang [La Xina presenta les seves posicions i propostes sobre la reforma de l’OMC]”, *People’s Daily*, 24 novembre 2018, p. 6.
- 9 — “China-EU Summit Joint statement Brussels, 9 abril 2019. [Disponible en línia.](#)
- 10 — “Quad Leaders’ Joint Statement: ‘The Spirit of the Quad’”. [Disponible en línia.](#)
- 11 — “Carbis Bay G7 Summit Communiqué”. [Disponible en línia.](#)
- 12 — Xi, Jinping, “Que la antorcha del multilateralismo ilumine el camino de la humanidad”. [Disponible en línia.](#)
- 13 — “Xinhua Commentary: Guarding against all forms of pseudo multilateralism”. [Disponible en línia.](#)
- 14 — “China’s Position Paper on UN Reforms (full text)”. [Disponible en línia.](#)
- 15 — Lampton, David (2001): *The Making of Chinese Foreign and Security Policy in the Era of Reform*, Stanford, Califòrnia: Stanford University Press, p. 34-35.

Zhang Qingmin

Zhang Qingmin és professor i president del Departament de Diplomàcia de l’Escola d’Estudis Internacionals de la Universitat de Pequín. Imparteix docència i investiga sobre estudis diplomàtics i teoria de l’anàlisi de la política exterior amb un enfocament empíric a la Xina. Ha publicat set llibres, entre els quals *U.S. Arms Sales Policy toward Taiwan: a Decision-Making Perspective*, *Contemporary China’s Diplomacy* i *Foreign Policy Analysis*. També ha traduït de l’anglès al xinès *Woodrow Wilson and Colonel House: A Personality Study* i *Groupthink: Psychological Studies of Policy Decisions and Fiascoes* i *Diplomacy in a Globalizing World: Theories and Practice*. Ha col·laborat amb molts capítols de llibres i articles en revistes acadèmiques, tant en xinès com en anglès. Té una àmplia experiència internacional com a professor, ja que ha impartit cursos relacionats amb política exterior xinesa en més de deu universitats dels quatre continents.